

דברי הכפר

כפר-הנשיא – מדור לדור
מזל טוב! כפר-הנשיא

2.7.2020

"תשים עכשיו קסטה
שנגמע את סם המנגינות מתוק ומר

הבית זה מקום,
שאם אתה צריך לשוב אליו
תמיד פתוחה בו דלת לקראתך.
שירים הם לפעמים האהבה
האחרונה לבית שרחק."

צלילי קסטה רחוקים מילים: נתן יונתן

גיליון מס' 2628 כ"ה תמוז תש"פ * 17 ביולי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

משולחן העורכת שושנה שרקי

הקורונה כבר עושה סיבוב נבזי נוסף בארץ ובעולם. המון גזירות, של בידוד ואיומים על עוד סגר, קנסות על אי חבישת/עטיית מסיכות על פי חוק, ואיסור על התקהלויות....

לקחו לנו את המסיבה. ולקחו לנו את הברכה – גם החזירו – תחת איום... איזה קייץ! לא כייפי בכלל.

וזה גם אומר, שלא כהרגלנו בחג המשק, השנה לא נראה את החברים הוותיקים שבינינו כובשים את הבמה, בלב שמח, עם נציגים מכל הגילאים. מי בזיג, בשירה, בריקוד, או מונולוג חיקוי של אורח חיים, או של חבר מסוים.

לנו מאוד, הבנים שבדרך כלל מגיעים הביתה מרחוק כדי לשמוח יחדיו. השנה הם לא יגיעו מקצווי תבל עם ילדיהם, ואפילו יש ביניהם כבר כאלה עם נכדים... 4 דורות של שפה אחת, אהבה, וחיבור אמיץ.

שנת 72 לחגיגת חג המשק, תירשם בהסטוריה שלנו - כקהילה קיבוצית, כאשר כל אחד בביתו, בחיק המשפחה, או לחוד. חגיגה שקטה בלבבות. מקסימום מעיינים ב- 3 גליונות של דברי הכפר, שיצאו אלינו, בכוחות משותפים, של חברים רבים. דפים כתובים, עטופים בזיכרונות מזמנים אחרים. סיפורים של חלוציות, אהבה למקום, התמדה והמון עוז רוח.

נותרנו שקועים במחשבות עמוקות על החיים, ועל מהותם, של תכנונים ותוכניות. כחברה בהתהוות חדשה ומחודשת, המנסה, והרבה גם מצליחה, למצוא שוב את המשותף, ואת החזון. בכל זאת ולמרות הכל, אנחנו כאן.

מי יתן ובשנה הבאה – נגיע לחגיגת ה-73 - בשמחה, באחוזה, בכוחות משותפים, כשאנחנו שומרים על הבית. על הביחד. בידיעה ובהרגשה שניצחנו את הפערים, ויש על מה, ויש עם מי, לחגוג.

כי עוד רבה הדרך.

“הבית זה מקום,
שאם אתה צריך לשוב אליו
תמיד פתוחה בו דלת לקראתך”.

לפניכם גיליון חג שלישי ואחרון, שסוגר - עם תמונות שזכורות. אירועים, חגיגות, פרויקטים חברתיים... לראות וליהנות, איך אנחנו, איך היינו. את הגיליון המודפס הפעם, מסיבות טכניות, נאלצתי לצמצם, יש בו תמונות ספורות בלבד. את כל התמונות תוכלו לראות במייל הפרטי שלכם. ובאתר.

כפר הנשיא

חג שמח!

ברכות

חג המשק - לכפר הנשיא / יוסי כץ יו"ר הנהלת הקיבוץ

חברים וותיקים וחדשים משפחות ותושבים נכבדים, ברכות חמות לחג המשק ואיחולי המשך השותפות והחברות, לקראת השנים שבדרך. 72 שנים חלפו כבר מאז הוקם הקיבוץ.

התלבטתי איך לברך? כשהאילוץ הוא המקום הפנוי (דברי הכפר מפוצץ...), הקהל הם החברים, המשפחות, והתושבים, והמטרה מבחינתי כבוד למייסדים!! אז בקיצור, אתם הוותיקים עשיתם את זה, הבנתם כבר מזמן שללא שותפות בחיים, נתקשה לבנות ישוב בצפון. הקמתם חברה לתפארת ששמה הולך לפניה, והיא מהווה עד היום את הגרעין המרכזי של היישוב. נכון שהיום אנחנו מופרטים, אבל הבסיס נשאר. קראתם נכון את המפה ועל זה מגיע לכם המייסדים, כל הכבוד, ותודה!! כן, יש ממי ללמוד.

ואפשר לומר שאותנו לימדתם איך מתגברים ואיך ממשיכים עד שמנצחים, גם אם לא הכול הצליח וגם אם היו משברים כלכליים. אבל, הכוונות, השיתוף, האחריות, התמיכה, החברות, והעקשנות לנצל כל הזדמנות, הביאו לנו קיבוץ חברתי שכיף לחיות בו! הכוס הריקה כבר מלאה דיה, ועכשיו נשתה ממנה לחיים, לחיי כפר הנשיא.

התלבטתי מה עוד חוץ מברכות? גיליתי ש 72 בגימטריה זה "היה הווה יהיה" שווה דיווח:

היה בשנה שחלפה – מכירת חלקנו במפעל, הרחבת קרן מילואים לפנסיות, החזרת הפנסיה במלואה ותחילת תשלומי חוב העבר, איחוד סטטוסים מבחינת המיסוי, נוהל קליטה לגידול דמוגרפי, נוהל לבניה פנימית, עקרונות לתכנון הישוב (תב"ע), ועוד... תפקידים: אירנה זפרני לטיפול ברווחה וסיעוד, איילת מרום באופן מלא לחינוך, דליה זלצברג לגידול דמוגרפי, דליה בוסקילה לטיפול בפנסיות וקרן מילואים, אבי רוזנקרנץ לניהול הבריכה, דור מעיין לניהול מים והשקיה, יפעת ויסבקר לריכוז וועדת בנים, לינדה פוטרמן לאחריות על הביטוח ותלונות הטרדה מינית, ברק פורת לתשתיות מים וביוב, ארי שטיינר למזכירות, אלי בן עמי לקדנציה נוספת, ואם מישהו נשכח אתו הסליחה.

הווה וכעת – שינוי באופן פעולת וועדת בנים, בחינת מבנה הטיפול בחינוך ובחינוך משלים, התקדמות מהותית במהלכים הנדרשים להשלמת הבנייה בהרחבה, ביצוע פעולות לגידול דמוגרפי על פי הנוהל החדש, התחלת חשיבה על נושא תיירות, והחלטות שקיבלנו על מספר פרויקטים שבוצעו בעתיד.

יהיה בהמשך – התקדמות ומעבר לביצוע הפרויקטים שבתהליך כמו, חשמל סולרי, חממה הידרופונית לגידול מזון, חממה לעשב חיטה, התקדמות בתכנון תב"ע, תחילת תשתיות ביוב ומים, כניסה לשיווק דירות בהרחבה, נטיעת 100 דונם אבוקדו, בחינת נושא שיוך פירות נכסים, התחלת חשיבה אסטרטגית לכמה שנים קדימה... בקיבוץ הנשען בעיקר על חקלאות קשה מאוד לחזות קדימה (מושפעים משינויים במזג האוויר...) ובכול זאת, אני מאמין שחשיבה ארוכת טווח על הכיוונים הנדרשים תועיל לנו בעתיד.

לאור מגפת הקורונה, אני מבין שלפנינו חופש גדול, וכנראה נופש קטן, אם בכלל. לכן, חשוב שיהיה לנו טוב בבית בקיבוץ, עם הרבה בריאות, ושנתחיל כל בוקר בחיוך ונסיים בערב בסיפוק.

המסיבה אמנם נדחתה, אבל הגיל הוא גלגול מתמשך, שלא עוצר עם או בלי מסיבות....

אז שוב, תודה לכול החברים והתושבים, למתנדבים בתחומים השונים, ובמיוחד לוותיקים.

אני מאחל לכולם חג משק שמח, בריאות, הצלחה, שמחה, וחברות טובה. עם קצת חיוך וקצת רצון, נשמור לכולנו על החזון.

יוסי כץ

חג שמח! כפר הנשיא

גל סער – מנהל קהילה / שמעה וכתבה, שושנה ש.

"המעורבות מביאה תחושת שייכות"

שאלה – מה בעצם תפקיד המזכיר היום ?

תשובה - אני חושב שיחד עם השינויים שעבר הקיבוץ, גם התפקיד המזכיר משתנה. והוא מהווה איזושהי מראה לשינויים שעובר הקיבוץ. בהגדרתו הוא תפקיד מרכזי שבכל הסיפורים על הקיבוץ מייצג את הממסד - אל מול החבר ואל מול שאר העולם.

כשהיה קיבוץ שיתופי, תפקיד המזכיר היה להכיל את השיתופיות, לדאוג שהשיתופיות תישמר, ולדאוג שהחברים יקבלו את מה שמגיע להם; הזכויות והחובות שנגזרו מהאמירה שהחבר נותן כפי יכולתו ומקבל לפי צרכיו – את יכולתו הוא יכול להפגין, את צרכיו מישוהו צריך לתת לו - זה בעיקר תפקיד המוסדות והמזכיר. (עם הזמן זה נהיה יותר בכיוון של – נותן לפי צרכיו ומקבל לפי יכולתו – אבל זה כבר עניין אחר).

עם השנים והשינויים, האחריות עברה מהכלל אל הפרט. זו המהות של תהליכי ההפרטה. ככל שהאחריות עוברת אל הפרט, תפקיד המזכיר/ מנהל קהילה יותר ניהול פחות "מיזכור".

כיום תפקיד מנהל הקהילה זה לתווך לחברים את המעבר, ולעזור להם להתמודד עם הקשיים שכרוכים במעבר. התיווך הוא גם במיקרו וגם במקרו.

המקרו אלו התקנות ותוכניות הפרטה. אבל בתוך המסגרת הזאת יש אנשים. האנשים צריכים לעשות מעבר שהוא מאוד לא פשוט. כל השנים דאגו לנו, ופתאום אנחנו צריכים לדאוג לעצמנו, יש כללים חדשים, ואנשים חדשים, לפעמים חבר יכול להרגיש ש"גנבו" לו את הבית, וזה כבר לא הבית שלו.

שאלה – אז איך חבר יכול לחזור ולהרגיש שייך ? –

שייכות זה STATE OF MIND. איפה שאתה מרגיש שזה המקום שלך או לא זה תלוי בעיקר בך, אם בנאדם מרגיש שייך לתל אביב, אז זו השייכות שלו.

אני חושב ששייכות קשורה באופן ישיר לעשייה. ככל שאתה עושה יותר ומעורב יותר כך גם אתה מרגיש שייך יותר, בעיקר בקהילות קטנות.

אני מאמין שכל חבר קיבוץ צריך לתרום משהו לקיבוץ מזמנו הפרטי. להיות חבר בוועדה, לקחת תפקיד, להיות מעורב בפרויקט. משהו בהתנדבות. השייכות תגיע משם.

קחי למשל את ההנהלה. בהנהלה יושבים אנשים טובים שמתנדבים על זמנם הפרטי, ולוקחים את התפקיד שלהם מאוד ברצינות. כשמתנהל דיון ולפעמים

דיונים מאוד קשים, בסופו של דבר מתקבלת החלטה. החלטה היא לא בהכרח פה אחד, אבל זו החלטה הכי טובה שהיה אפשר לקבל במסגרת המגבלות שישנן – וזו דרך ההתנהלות הדמוקרטית ביותר הקיימת בעולם.

שאלה – אילו החלטות משמעותיות התקבלו לאחרונה ? –

עשינו החלטה מאוד קשה השנה של השוואת מיסים.

לחברים זו הייתה אמנם הקלה, כי משלמים פחות, אבל לצעירים זה תוספת של 300-400 ₪ בחודש, וזה לא פשוט ברמה המשפחתית, אבל זו הייתה החלטה נכונה וצודקת מבחינת הנשיאה בנטל. נדרשו הרבה שיחות הסברה לפני, ולא פחות מזה אחרי – אבל כל מי ששאל קיבל הסבר מפורט על המהלך.

עשינו גם החלטה על נוהל קליטה חדש, שהשינוי העיקרי בו היה דמי ההצטרפות וההשתתפות בתשתיות של הנקלטים החדשים. זה שינוי תפיסה משמעותי, כי אם הגישה עד היום הייתה שמי שמגיע לגור בכפר הנשיא "עושה לנו טובה", היום הגישה היא שלחיות בכפר הנשיא שווה משהו, שזו איכות חיים ואיכויות של חברה נכונה וטובה, שכדי להיות חלק ממנה צריך לשלם דמי כניסה – וזה לא עבר לכולם חלק בגרון.

שאלה – אז מה בעצם עיקר העיסוק ? -

תשובה - אני חושב שעיקר העיסוק הוא להגן על הפרט מהכלל, ועל הכלל מהפרט. כי מצד אחד חברים שקשה להם צריך לתת להם יד, אבל מצד שני יש לפעמים בקשות מאוד מאתגרות מבחינת היכולות של הכלל להכיל אותן. אין כאן דברים של שחור ולבן, יש רק הרבה גוונים של אפור, והעניין הוא למצוא את האיזון בין הדברים.

שאלה – אז מה החזון שלך ?

תשובה – אני נמצא כאן לתקופה קצובה, חשוב לי שבתום תקופה, המצב יהיה קצת יותר טוב ממה שהיה כשהגעתי. מבחינת ההתנהלות, מבחינת ההרגשה, מבחינת הפעילויות ומבחינת המעורבות. זה בהחלט יכול להספיק מבחינתי.

גל

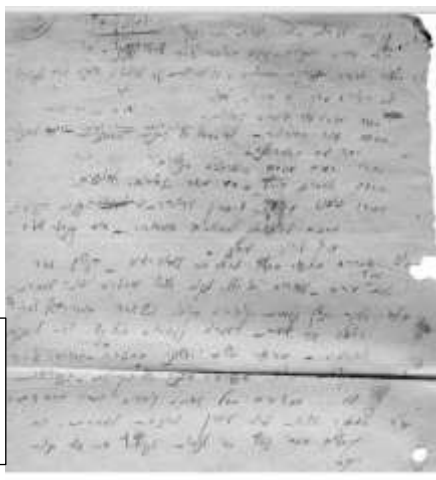

חג שמח כפר הנשיא

יומני מנסורה / שלומית עדר ליפשיץ

לפני כשנה פנה אלי דויד אלמן וביקש שאסייע לו להמשיך ולפענח את כתב היד של יצחק עדר אבי ואדפיס את 'יומני מנסורה' שמתחילים בערב יום ההתיישבות 1.7.1948 ומסתיימים ב-30.5.1949. דויד סרק את היומנים והם בקישור <https://zig8kh.wixsite.com/bbm1/mansura-diaries>.. המקור נמצא בארכיון.

אבי שהיה בתפקיד מא"ז תיעד ביומנו בתמצות את מאורעות הימים הסוערים ההם. משערת שבגלל מחסור בנייר השתמש במה שהיה כגון מחברת מהספרייה הערבית ביפו שעליה מופיע סמל סהר שחובק שלושה כוכבים.

דף
היומן
הראשון

דף
העטיפה
של
היומן

הדפים המהווים שהכתב עליהם מטושטש דרשו פיענוח של מומחה לכתב ידו של אבי – ומומחית כזו היא ממשיכת דרכו בארכיון - רחל גינת ש'תרגמה' את היומן הראשון ומשערת שעבדה על כך שעות רבות.

להלן היומן שהדפיסה רחל שמכיל את מאורעות 17 הימים הראשונים. יש בו בתימצות לפחות שני סיפורים מיתולוגיים מתקופת מנסורה. **קראו ונסו לגלות, מה הם הסיפורים?**

היומן הראשון שהודפס על ידי רחל גינת

**מפקדת מנסורה – הבונים
סודי**

יומן קרבי 1

המא"ז יצחק עדר

**1.7.1948 קביעת עמדות. שמירה צבאית בשטח ההפקר.
בלילה סורים במנסורה – נסוגים בבוא הצבא שבא לפנינו.**

2.7.1948 05:00 מגיעים. פורקים המבצרים – 11 עמדות – לא מוצאים סימני גדר שפורקו ע"י הסורים. רק 4 בחורות באו.

07:30 מגיעים עוד חומרים ובחורות.

09:00 עוד בחורות – עד 10:00 כל הבנות מסתננות עד למנסורה, יחד עם האמבולנס.

10:00 המים מגיעים. אוכלים סנדוויצ'ים.

12:00 צהריים בחוץ – חם מאד. זבובים לאלפים.

14:00 UNO מצווה להפסיק עבודה – הפרת הפוגה. אמרנו לקצינים שאנו מחכים להוראות, ובינתיים ממשיכים בעבודה. חיים סנדלר מגיע, צריך להיות מא"ז.

3.7.1948 אברהם מכפר סאלד להדרכה לשבוע ימים. הנשק מגיע לעת ערב – עובדים כל הלילה לנקות אותו ומחלקים אותו למחרת.

4.7.1948 חלוקת הנשק נגמרת. קובעים מקומות לכל אחד. במקרה של צורך, הצבא עוד שומר – העמדות נגמרות אבל קשה מאד להכניסם לאדמה. אספה כללית ראשונה ב"מטבח" – החורבה על יד המקלט. המא"ז מפריע - סכנה של התקהלות – הפצצות וכו'... ממשיכים בכל זאת. קובעים ועדה מרכזת.

5.7.1948 המחלקה יוצאת לסיור לירדן וחוזרים למחרת. הם מקבלים חומרי נפץ כדי לנסות לפוצץ את גשר בנות יעקב.

6.7.1948 אין מים. הטנקר מתקלקל – מקבלים מים מטנקר של ג'יב יוסף. האמבולנס עוזב. הצבא עוד פעם מסייר את שטח ההפקר לצפון.

7.7.1948 לפני גמר ההפוגה רוצים עוד להכניס את העמדות לתוך האדמה. הגדר עוד לא נגמר. מתאמנים בקדחתנות. תנועה ב-230.

8.7.1948 מחליטים שלא כדאי להמשיך לאכול בחוץ. מקימים סככה מול המקלט. מגיע מק 13.

9.7.1948 גמר ההפוגה. האנשים כל הזמן בעמדות. המטבח פועלת כרגיל, באים קבוצות קבוצות לאכול. הצבא יוצא בערב עם כמה חברים שלנו – סבלים – לפוצץ את גשר בנות יעקב. לא מצליחים וחוזרים. הרוקזק של חיים סיל לא חוזר.

10.7.1948 כתגובה על נסיון הפיצוץ מפגיזים את מנסורה באש תותחים. לא יכולים לפגוע במחנה. 2 פגזים פוגעים לפני עמדה 6. פגז אחד ב"חזרה". היתר עוברים את הרכס מאחורינו. בלילה רואים טנק על הרכס. משה ה. רואה אותו ראשון. תופסים עמדות מחדש. מכינים בקבוקי מולוטוב. מוציאים את הפיאט.

23:00 ארגעה. ישנים בעמדות.

11.7.1948 דוד (הקצין) עוזב עם המחלקה. באה מחלקה מצפת עם 2 כיתות בזא.

נשארים כמעט כל היום בעמדות. בלילות קרבות עזים בסביבת ירדה ודרדרה. פעולת 'ברוש' הולכת ונגמרת בכשולון. אין מים. הטנקר מתקלקל כל יום. משטר מים.

12.7.1948 אברהם מכפר סאלד עוזב. האוטו נוסע לצפת ומביא חומרי ריהוט. המובילים: חיים ו', טומי, יוסף ר'. את משה ב"ח עוד לא ראינו – (היה אמור לבוא לתת דוח עלהמצב).

13.7.1948 הקרבות נמשכים. ירדה בידי האויב. התקפות נגד 223. נתפס ע"י הסורים. גם 230. עין 2 (השם של תחנת הקשר במנסורה ברשת הקשר הצבאית) עובד יום ולילה.

14.7.1948 נוסעים עוד פעם לצפת, מביאים המון מחצלות ושמיכות. מפגיזים את מחניים וראש פינה בלי הפסק בתותחים וגם באוירונים. מחליטים לחפור תעלות אנטי-אוויר. מקימים את הנשק אנטי-אווירי תצפית א.א. : רודה.

15.7.1948 בלילה יורים עלינו מ-223. האויב נסוג משם ומ-230. ירדה בידינו. אילת הופגזה קשה. ממשלט מעבר לירדן "העץ" יורים ממכונת יריה עלינו. עונים עם הבזות. מחליפים את 2 כיתות הבזה בכיתה אחרת.

16.7.1948 הבזות מטרידות כל הלילה – תגובה הפגזה – 4 פצצות מתפוצצות, אחת מתרסקת על קיר אבנים מאחורי האוהל של לו ואינגה. מוצאים אותה ב-12. הטנק נחרב. אוהלים נהרסים ואף אחד לא נפגע. התעלות א.א שלנו מצוינות (נוקי דיקי ושילה היו בתעלה בערך 10 מטר ממקום הפצצות).

17.7.1948 אין מים. משטר חסכון חמור. אין לרחיצה – רק לפי הוראות החובשת. בבוקר מקבלים ספל לניקוי שיניים. לא מפריעים לשתייה. חיים סנדלר עוזב. אני (יצחק עדר ר.ג.) נשאר לבד, בלי נסיון, עם אנשים שסומכים עלי – בלי הצדקה – נראה מה שיביא היום. נצטרך לעשות בלוף. המציצים שלנו משתוללים ב'משמר'. גומרים את הגדר החיצוני.

עד כאן המחברת הראשונה של היומן.

ביומן מוזכרים מקומות שהיוו אז מוקדי ענין ומלחמה: חלקם מוזכרים - מנסורה, תל א-רומן, מעין טובא, גשר בנות יעקב, ג'יב יוסוף, ירדה (ירדא), דרדרה, איילת (השחר), משמר (הירדן). אני מסוקרנת לדעת היכן נקודות 223, 230, ומשלט-העץ? (אבא כתב שהוא מעבר לירדן) ואראבא? במפת הישובים באיזור בשנת 1948. ניתן לזהות חלק מהמקומות. הישובים הערבים מסומנים באדום.

תמונות מימי התיישבות הראשונים:

מראה המחנה

פורקים את הציוד מהמשאית
במקום ההתיישבות החדש במנסורה 2.7.1948

חופרים תעלות (לו סגל, טומי עמית)

המקלחת המכבסה

מסקלים

צרפה וערכה – שלומית עדר ליפשיץ

זיכרונותיי מחגי המשק / תמר וולפין

• בן גוריון בחגיגות בר המצווה של כפר הנשיא:

לאחר ביקורים ספורים, הגעתי לחיות בקיבוץ באמצע ספטמבר 1961. באותה שנה, חגג הקיבוץ א חגיגת בר המצווה שלו, ומשום מה נדחו החגיגות לספטמבר. אורח הכבוד של החגיגות היה ראש הממשלה דוד בן גוריון. כמה שבועות לפני כן נסעו ישראל אבידור, שהיה אז מזכיר הקיבוץ ומיכאל כהן שהיה מרכז החינוך, לפגישה עם בן גוריון בירושלים, כדי להזמין אותו להיות אורח הכבוד של החגיגות שלנו. הסיפור שאני זוכרת הוא שבן גוריון, שהעלה את נושא הגדלת הילודה, שאל אותם כמה ילדים יש להם, וכששמע שלמיכאל כהן יש 7 ילדים, הוא היה בהלם, אך התאושש במהרה ואמר: "אני בא לפגוש את אשתך!" וכך היה.

ואכן, השתתפותו של בן גוריון בחגיגה הייתה מרשימה ביותר. לפני הטכס הוא נפגש עם חברים, ואחר כך פינו את חדר האוכל, על מנת שהוא יוכל לנוח. אני לא התאפקתי ועברתי ליד החלון כדי לראות את הרעמה הלבנה מעל הראש המשולש הגדול.

בנאום הברכה של בן גוריון היה רעיון, ואפילו חזון. לצורך כך, השתמש בן גוריון במילה שהייתה אז חדשה עבורי: "אתגר". האתגר שהוא הציב בפני חברי כפר הנשיא היה האתגר של הבאת יהודים מהארצות דוברות האנגלית לארץ. עלייה שבניגוד לקודמותיה, אמורה הייתה לבוא מתוך משיכה, מתוך בחירה חופשית, מתוך הכרה ציונית, ולא מתוך רדיפה וגירוש. ואכן, כפר הנשיא תרם תרומה אדירה לעלייתם וקליטתם של עולים מהארצות האנגלוסכסיות, הן באמצעות השליחים שנשלחו לאורך השנים לארצות אלה, והן על ידי האולפן שהוקם אצלנו והיה קיים עשרות שנים.

לאחר הברכות והנאומים באה ההצגה עצמה שהייתה מושקעת ביותר, והשתתפו בה כל מי שחי אז בקיבוץ. חברים, חברות וילדים. נדמה לי שאריק ארנברג כתב וביים, ואדי נמינוב הפיק, (אחת ההפקות הגדולות שלו, אבל לא היחידה).

מכיוון שעדיין לא הכרתי את הנפשות הפועלות, אני זוכרת רק את מוסי המאירי (איך אפשר לשכוח את הופעותיו?) ואת אלק קולינס עם השפם המודבק הנצחי שלו.

באותו יום התקיים טכס נוסף: הנחת אבן הפינה לחדר האוכל החדש (הישן עכשיו, הלשעבר – הלא הוא "לב הקיבוץ" של היום) בהשתתפות התורמים.

זה היה לפני 59 שנים.

זה אומר שבשנה הבאה אני אחגוג 60 שנה בכפר הנשיא.

ביקור ראש הממשלה בחג המשק 13 שנת 1961

שנת 1970 מטע התפוחים שלנו הוא מהגדולים בארץ

שרה דבולט בגיוס במטע

מיק אלמן גוזם במטע

גיוס

**קרדיטים: מימין: ניל שרקי, קולין פרימוסט, ג'יסון פרלסון, אסף מסר.
ארכיון כפר הנשיא**

25 חג המשק 1973

ירדנו כולנו למטה למנסורה. הפקת ענק
עם מופע אור-קולי והופעות של מיטב שחקני הזיגים.

ועוד... מסיפורו של מקום

שנות החמישים

1963 הקמת המרכז הציבורי

רוגבי 84

ירידה למנסורה צעירים 26.6.1984

1988 חנוכת אולם דדו בנוכחות השר חיים בר-לב

1988 חג המשק 40

1991 חג המשק 43

2008 חג המשק 60

<https://youtu.be/Sj3sY2cjsWA> הקישור לסרטון:

שוש וגרשי – Don't worry be happy

2008 חג המשק 60

כמו בתוך קופסא – טעימה של תזכורת

[feature=youtu.be&https://www.youtube.com/watch?v=kRDX5AW-vF4](https://youtu.be&https://www.youtube.com/watch?v=kRDX5AW-vF4)

מה שהיה היה כל כך יפה,

למי בכלל איכפת מה יהיה <https://tinyurl.com/kh2008-60>

שי לחג המשק

60

כפר הנשיא – אז בהתחלה

כפר הנשיא היום, ועוד הרבה טוב לפנינו..

